

AMERICA HOUSE KYIV

WHERE THE RIVERS COME TOGETHER

GALLERY ON THE GO

МАНДРІВНА ГАЛЕРЕЯ

Gabriela Bulisova and Mark Isaac

Where the Rivers Come Together

PROJECT DESCRIPTION

Mykolaiv, Ukraine, a former secret shipbuilding center in Southern Ukraine, is dominated by people of Ukrainian and Russian origin. But the city's spirit and public life are also defined by as many as 133 smaller national communities whose influence extends well beyond their actual numbers, creating an unmistakable flair of diversity in the city's language, culture, and cuisine. Some came for jobs, others to escape violence or oppression in their homelands. At a time when Ukraine and so many parts of the globe are enmeshed in war and conflict, these communities have lived together peacefully for generations.

Artists Gabriela Bulisova and Mark Isaac, supported by a Fulbright grant from the U.S. government, are documenting Mykolaiv's diversity over the course of nine months. During that time, they met with more than 20 national communities, hearing their stories and documenting their findings in a photographic project that draws on both documentary and fine art traditions. The project, created collaboratively with the participants, is presented as diptychs, pairing a portrait of an individual with an object or place that is especially important to their heritage. The artists have also written an article that explores Ukraine's unique blend of cultures and whether peaceful coexistence in Mykolaiv contains lessons for the rest of the world.

In the words of an Azerbaijani man who lives in Mykolaiv, "Politics makes divisions, but that is not the way that people relate on a daily basis." As an intractable conflict continues in Eastern Ukraine and wars persist around the globe, the very personal, face to face approach of Mykolaiv residents to cooperation suggests a useful path for maintaining peace and friendship. However, more and more community leaders are turning to electronic media as their means of engagement, raising important questions about whether civility can be maintained.

Curator: Alina Komisar

ОПИС ПРОЕКТУ

У Миколаєві, південноукраїнському місті, що колись було таємним суднобудівельним осередком, переважають етнічні українці та росіяни. Однак дух і громадське життя міста також творять аж 133 менші національні громади, вплив яких істотно перевищує їхню фактичну кількість, породжуючи унікальну атмосферу різноманіття, втілену в мові, культурі та кухні міста. Одні приїздили сюди в пошуках роботи, інші втікали від насильства і переслідувань на батьківщині. У час, коли Україна, так само як і багато інших країн світу знаходяться в стані війни та воєнних конфліктів, ці громади мирно живуть разом упродовж поколінь.

Митці Ґарбієла Булішова (Gabriela Bulisova) і Марк Ісаак (Mark Isaac) за підтримки програми імені Фулбрайта від уряду Сполучених Штатів протягом дев'яти місяців документували різноманіття Миколаєва. За цей час вони познайомилися з представниками понад 20 національних громад, вислухали їхні історії та відобразили свої відкриття у фотопроєкті, що поєднує традиції документалізму й образотворчого мистецтва. Створені у співпраці з учасниками, роботи цієї виставки мають форму диптихів, що складаються з портрету людини і зображення місця або об'єкта, який відіграє важливу роль у її етнічному спадку. Митці також є авторами статті, в якій описують унікальну сув'язь культур в Україні та аналізують потенційний урок, що його решта світу може винести з мирного співіснування меншин у Миколаєві.

За словами азербайджанця, який мешкає в Миколаєві: «Політики наголошують на відмінностях, але в буденному житті люди взаємодіють не так». На сході України ятриться війна, по всьому світу тривають конфлікти, тим часом, можливо, саме в особистісному підході миколаївців до співпраці криється підказка, як підтримувати мир і дружбу. Однак, дедалі більше місцевих активістів звертаються до електронних медіа задля залучення громадськості, ставлячи важливі питання про те, чи можливо надалі підтримувати людяні взаємини.

Куратор: Аліна Комісар

BIOGRAPHY

Gabriela Bulisova and Mark Isaac

Gabriela Bulisova and Mark Isaac are artists and documentary storytellers who have collaborated extensively on projects designed to bridge the gap between fine art and documentary practices, including extensive work on the impact of incarceration, the environmental degradation of our waterways, and diversity. Their commitment to these issues is fed by a passion to expand awareness and engender meaningful policy changes. Currently, the two are pursuing several long-term photography and video projects in Ukraine as recipients of a Fulbright grant.

Bulisova and Isaac embrace the personal and the intimate in their quest to portray individuals in all their humanity, often collaborating closely with their subjects, who have extensive input into the final form of projects. Concerned with our capacity for positive change in the contemporary moment, the artists give voices to individuals and issues who otherwise would not have one. They use a wide variety of artistic approaches, including still photography, video and installation, to spread the word.

Some of their recent joint exhibitions include: Prisons in the Age of Mass Incarceration, Eastern State Penitentiary, Philadelphia, PA; the Boyden Gallery, St. Mary's College of MD; Montpelier Arts Center, Laurel MD; National Museum of Women in the Arts, Washington, DC; *SOLOS*, Arlington Arts Center, Arlington, VA; Festival of Memory, Melitopol Museum, Melitopol, Ukraine; and Festival of Memory, Kharkov City Art Gallery, Kharkov, Ukraine; among others. Their work has also been published by Smithsonian Magazine, National Geographic Proof, and Narratively.

Bulisova teaches photojournalism at the Corcoran School of the Arts at George Washington University in Washington, DC. Both received an MFA in Photography and Digital Imaging from the Maryland Institute College of Art in Baltimore, Maryland. They are members of Atlantika Collective.

Гарбіела Булішова і Марк Ісаак

Гарбіела Булішова і Марк Ісаак – митці та документалісти, що спільно працюють над програмами, у яких образотворче мистецтво поєднується з методами документалістики. У їхньому доробку зокрема проекти про наслідки тюремного ув'язнення, погіршення екологічного стану водойм, різноманіття. Їхнє зацікавлення цими темами постало з прагнення підвищити обізнаність громадськості з цих питань і спонукати до вагомих змін у підходах до них. Зараз митці перебувають в Україні, де здійснюють тривалі фото- і відеопроєкти в рамках програми імені Фулбрайта.

Намагаючись як найточніше передати людяність своїх героїв, Гарбіела і Марк розкривають особисте і сокровенне, часто у тісній співпраці зі зображуваними людьми, які чимало докладаються до остаточного оформлення проєктів. Переймаючись нашою теперішньою спроможністю втілювати позитивні зміни, ці митці роблять чутними голоси людей і озвучують проблеми, які інакше залишилися би в тіні. Для цього вони використовують цілу низку мистецьких підходів, зокрема традиційну фотозйомку, відео та інсталяції.

Серед їхніх найновіших спільних виставок зокрема такі: «В'язниці в епоху масового ув'язнення», Істерн Стейт Пенітеншіарі (колись виправний заклад східних штатів, а нині музей) у Філадельфії (штат Пенсильванія); Галерея Бойдена Мерилендського коледжу Святої Марії; Центр мистецтв Монпельє у Лорелі (Мериленд); Національний музей жіночого мистецтва у Вашингтоні (округ Колумбія); Арлінгтонський центр мистецтв «SOLOS» в Арлінгтоні (Вірджинія); Фестиваль пам'яті, Мелітопольський музей (Україна); Фестиваль пам'яті, Харківський музей (Україна). Їхні твори також публікували у журналі «Smithsonian», у «Proof» від «National Geographic» і на онлайн-ресурсі «Narratively».

Гарбіела викладає основи фотожурналістики у Школі мистецтв Коркоран Університету Джорджа Вашингтона (округ Колумбія). Обоє авторів отримали ступінь магістра мистецтв за спеціальністю «Фотографія і цифрове відтворення зображень» у Мерилендському коледжі мистецтв у Балтиморі та є членами спільноти «Атлатика-Колектив» («Atlantika Collective»).

103x36 cm, digital print on the foam core

Zhanna Oganesyanyan

Zhanna is a multitalented young Armenian woman whose rendition of a traditional Armenian song was one of the highlights of the yearly Mykolaiv Druzhiba (Friendship) Festival. She is also a scholar whose paper on the Armenian genocide was featured at a conference on the Holocaust in Kyiv. Zhanna treasures the Armenian church in Mykolaiv, constructed in 2012, which is a place “where I can find peace for my soul.”

Жанна Оганесян

Жанна – багатосторонньо обдарована молода вірменка. Вірменська народна пісня в її виконанні стала справжньою окрасою фестивалю «Дружба» в Миколаєві. Крім того, вона досліджує геноцид вірмен і виступала з доповіддю на цю тему в Києві на конференції, присвяченій Голокосту. Особливе місце в житті Жанни посідає вірменська церква в Миколаєві, споруджена 2012 року, – це місце, «де я знаходжу душевний мир».

103x36 cm, digital print on the foam core

Ludmila Yun

Ludmila is the leader of the Korean community in Mykolaiv, most of whom emigrated to Ukraine to take agricultural jobs during the Soviet Union. She often felt like she had no home, since she could not return to South Korea following the end of the Korean war. At that time, Koreans were made fun of, in part because of their role in manual labor, and she set out to become the best in her school in all subjects. Now, she assists Koreans in becoming legal residents of Ukraine, but some have decided to return to Korea because jobs are now very difficult to find. Ludmilla shared a painting she created recently that symbolizes the longing for youth and for a distant home.

Людмила Юн

Людмила очолює корейську громаду Миколаєва, більшість членів якої перебралася до України в пошуку роботи в аграрному секторі ще за Радянського Союзу. Вона часто почувалася позбавленою дому, адже після Корейської війни не могла повернутися до Південної Кореї. У той час із корейців глузували – частково тому, що вони переважно заробляли на життя фізичною працею, тому вона постановила собі стати найкращою в школі з усіх предметів. Сьогодні вона допомагає корейцям отримати право на проживання в Україні, проте деякі з них повертаються на батьківщину, адже роботу тепер знайти непросто. Людмила поділилася своєю новою картиною, яка уособлює тугу за молодістю та далекою домівкою.

103x36 cm, digital print on the foam core

Sergey Panteleychuk

Sergey is an artist whose works have been commissioned by local churches and theaters. He traveled with the Roma community in a bus to Krivoye Ozero, the location of a Roma massacre during World War II. During the 5-hour bus trip, he shared this watch, which served his father, a reconnaissance pilot, faithfully throughout the conflict but stopped working as soon as the war ended. He recently had the watch repaired, and he walked up and down the aisle of the bus, asking every passenger to listen to the sound of the war.

Сергій Пантелейчук

Сергій – художник. Його твори замовляють місцеві храми і театри. Він разом із ромською громадою їздив автобусом до Кривого Озера – місця масового вбивства ромів під час Другої світової війни. Упродовж 5-годинної поїздки він показував свій годинник, який упродовж усієї війни вірно служив його батькові, пілотові розвідувальної авіації, і зупинився щойно настав мир. Незадовго перед тим Сергій полагодив годинник і тепер ходив автобусом, пропонуючи кожному послухати звуки війни.

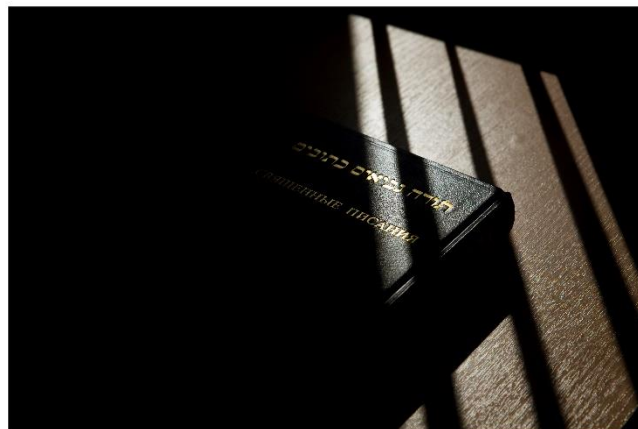
103x36 cm, digital print on the foam core

Tamara Belousova

Tamara is one of approximately 60,000 Russians in Mykolaiv, by far the largest of the national communities. She goes out of her way to emphasize that she embraces her Ukrainian nationality along with her Russian heritage, and that she desires peace between the nations. She spends long hours supporting a wide variety of other national communities because she believes that harmony among different peoples is built on mutual respect and understanding. Here, dressed in traditional Russian clothing, she enters a birch grove on the banks of the Southern Bug River. She reveres birch trees as a longtime symbol of Russia.

Тамара Белоусова

Тамара – одна з 60 000 росіян Миколаєва, найбільшої національної спільноти цього міста. Вона чимдуж наголошує на тому, що шанує і свою українську національність, і рідний російський культурний спадок. Тамара чимало часу присвячує допомозі іншим національним громадам, адже вірить, що злагода між народами ґрунтується на взаємних повазі та розумінні. Тут вона в російському національному строї у березовому гаю на березі Південного Бугу. Жінка обожнює берези як давній символ Росії.

103x36 cm, digital print on the foam core

Tanya Gomelko

Tanya is the director of the Israeli Cultural Center at Petro Mohyla Black Sea National University in Mykolaiv. The center maintains close ties between students and the nation of Israel. At the beginning of the 20th Century, Jews made up as much as one-fourth of Mykolaiv's population, but after the Holocaust and a wave of emigration to Israel in the post-Soviet era, only 4,000 to 5,000 remain in this city of 500,000. Tanya reverently pointed to her religious name, Hanna, in a Jewish sacred text.

Таня Гомелько

Таня – директор Ізраїльського культурного центру Чорноморського національного університету ім. Петра Могили в Миколаєві. Центр сприяє налагодженню тісних зв'язків між студентами та Ізраїлем. На початку ХХ сторіччя євреї становили чверть населення Миколаєва, але після Голокосту та пострадянської хвилі еміграції до Ізраїлю у півмільйонному місті залишилося лише від 4000 до 5000 представників цього народу. Таня благоговійно показує своє духовне ім'я Ханна у священному єврейському тексті.

103x36 cm, digital print on the foam core

Igor Usenko

Igor is an astrophysicist who joins fellow Mykolaiv residents in celebrating their Cossack heritage through traditional clothing, artifacts, sword fighting, and rifle practice. During a recent reenactment, Igor joined two friends as they meticulously dressed in Cossack garb and fought each other with handmade swords. Then they stuffed gunpowder into their traditional rifles, lit long wicks, blew on them repeatedly, and abruptly fired the rifles, creating a burst of thick smoke and a tremendous thunderclap that threatened spectators with hearing loss. Here, Igor displays the handmade buttons on his Cossack uniform as objects of great importance to his heritage.

Ігор Усенко

Ігор – астрофізик, який разом зі своїми земляками-миколаївцями вшановує спільну козацьку спадщину за допомогою реконструкцій із національним вбранням, артефактами, боями на шаблях і стрільбою з рушниць. Під час нещодавнього такого заходу Ігор разом із двома друзями у ретельно дібраному козацькому строї відтворили бій на шаблях ручної роботи. Далі вони засипали порох у давні рушниці, запалили ґнот і раптово випалили з них – та так, що здійнялася хмара диму і прокотився гуркіт, від якого глядачам аж позакладало вуха. Тут Ігор демонструє гудзики ручної роботи для свого козацького однострою, адже це важлива складова його культурного спадку.

103x36 cm, digital print on the foam core

Ilya Zielinski

Ilya Zielinski is a veteran of the war in the East, having fought in the Buszky Gard brigade of the Azov Battalion. Now returned from the front and back in school, he is part of a militia aimed at keeping order on the streets. He and many of his fellow veterans are also enthusiastic members of a coalition to protect Buszky Gard National Park, approximately 130 kilometers north of Mykolaiv. The park is threatened by a proposal to raise water levels behind Alexandrivsky Dam to provide more cooling water to the aging nuclear reactors at Yuzhnoukrainsk. The resulting flooding will imperil endangered plants and animals, cover important archaeological sites, and harm tourism and recreation. Most importantly to Ilya, the plan will submerge Gardovy Island, a sacred place that used to be the site of a Cossack church. Ilya has pledged to defend Gardovy Island “by all means necessary, including radical ones.”

Ілля Зелінський

Ілля Зелінський – ветеран війни на Донбасі, служив у бригаді «Бузький Гард» батальйону «Азов». Він прийшов із фронту і повернувся до школи, а крім того є членом добровольчого загону, який ставить собі за мету стежити за порядком на вулицях. Разом із іншими ветеранами він створив об'єднання для захисту національного природного парку «Бузький Гард», розташованого приблизно за 130 кілометрів від Миколаєва. Загрозу паркові становить підняття рівня Олександрівського водосховища, щоб забезпечити більший обсяг води для охолодження застарілих атомних реакторів у Южноукраїнську. Унаслідок цього затоплення постраждають червонокнижні рослини і тварини, під водою опиняться важливі археологічні ділянки, буде завдано школи туристичній галузі регіону. А понад усе Іллю тривожить затоплення острова Гардовий, сакрального місця, де колись стояла козацька церква. Ілля заприсягся захищати острів Гардовий «усіма необхідними засобами, у тому числі й радикальними».

103x36 cm, digital print on the foam core

Tatyana Sapak

Some of Mykolaiv's ethnic communities face existential dilemmas. There are only four official Karaites remaining in the city, in part because of strict religious rules that exclude those who intermarry. The older generation has come to accept the fact that they may be among the last Karaites, not only in Mykolaiv, but around the world. Rather than bemoan their fate, they ease their loss through ample use of humor, making fun of each other and breaking into laughter frequently. Here, Tatyana Sapak wears traditional Karaite garments, including a lovely embroidered hat, to pay tribute to her roots.

Тетяна Сапак

Перед деякими етнічними спільнотами Миколаєва постали екзистенційні дилеми. У місті залишилося всього четверо караїмів. Причина цього частково полягає у строгих релігійних приписах, за якими одружуватися з представниками інших релігій заборонено. Старше покоління вже змирилося з тим, що вони, мабуть, є останніми караїмами не тільки в Миколаєві, а в усьому світі. Утім вони не нарікають на долю, натомість пом'якшують біль втрати за допомогою сміху – жартуючи і кепкуючи одне з одного. Тут Тетяна Сапак вбрана в традиційний караїмський стрій із ошатним вишиваним капелюшком у пам'ять про своє коріння.

103x36 cm, digital print on the foam core

Vladimir Bakhtov (Ukrainian):

Vladimir Bakhtov is an innovative and accomplished Ukrainian artist whose practice includes painting, etching, performance, photography, and film. He works closely with his wife, Tatyana Bakhtova, on a wide range of responses to the ancient history of the region, especially focusing on the Greek city of Olvia, about 40 kilometers south of Mykolaiv. The city, active from about the 7th century to the 4th century BCE, is partially submerged in the estuary of the Southern Bug and Dnieper Rivers, but many ruins remain. The couple's efforts to keep this important history alive is the subject of an art film that recently premiered in Kyiv and Mykolaiv. Here, the window of his studio reflects the trees in the Olvia landscape.

Володимир Бахтов (українець):

Володимир Бахтов – славетний український художник-новатор, який працює в таких сферах як живопис, графіка, перформанс, фотографія і кінематограф. Він тісно співпрацює зі своєю дружиною Тетяною Бахтовою з низки питань, які стосуються давньої історії регіону, особливу увагу приділяючи античному місту Ольвії, розташованому за 40 кілометрів від Миколаєва. Ця грецька колонія досягла найбільшого розквіту в період із 7 до 4 сторіччя до н.е., а нині частково захована під водами у дельті Південного Бугу і Дніпра, але чимало руїн збереглося й донині. Намагання подружжя зберегти цей важливий клаптик історії відображено в авторському фільмі, прем'єра якого нещодавно відбулася в Києві та Миколаєві. Тут із вікна студії художника видніються дерева і панорама Ольвії.

103x36 cm, digital print on the foam core

Zemfira Shtyрева (Bulgarian):

Zemfira is an 85-year old Bulgarian artist, living in the Ternovka section of Mykolaiv, where the main thoroughfare is called “Sofia Street.” She is a highly-skilled creator of Bulgarian textiles and traditional clothing, including the dress she shared with us an emblem of her heritage. Although Bulgarians were castigated for using their own language during the late Soviet era, they now feel free to be open about all aspects of their culture. During a community celebration, the vivacious Zemfira danced in a circle with children and other young people.

Земфіра Штирева (болгарка):

Земфіра – 85-річна болгарська мисткиня, яка мешкає в миколаївському районі Тернівка, де головна вулиця носить назву Софіївської. Ця талановита майстриня створює болгарські текстильні вироби і народне вбрання, серед яких і сукня, якою вона поділилася з нами – символ її культурного спадку. Наприкінці радянської епохи болгарки зазнавали утисків за те, що розмовляли своєю мовою, проте тепер вони вільно можуть пишатися всіма аспектами своєї культури. На святі болгарської громади жвава Земфіра танцювала в колі з дітьми і молоддю.

103x75,5 cm, digital print on the foam core

Hussein Ismailov (Muslim):

Hussein is part of the diverse Muslim community in Mykolaiv, numbering as many as 15,000 residents. In sharp contrast to most other communities, Muslims in Mykolaiv complain of overt discrimination in employment and education, even in the post-Soviet era. Although there used to be several mosques in the city, none remain, and devoted Muslims crowd into a small prayer house that doesn't accommodate their needs. The community has appealed for a new location for a mosque, but the city has not responded. Here, Hussein steps into the minaret of the most prominent former mosque, which lies in ruins, and says a modest prayer with his hands outstretched.

Хуссейн Ісмаїлов (мусульманин):

Хуссейн – член строкатої мусульманської громади Миколаєва, що налічує аж 15000 членів. На відміну від більшості інших спільнот, миколаївські мусульмани скаржаться на відверту дискримінацію в трудовій сфері та освіті, навіть у пострадянський час. Колись у місті було декілька мечетей, але тепер не залишилося жодної і віряни змушені тулитися в невеличкому молитовному домі, нездатному задовольнити їхні потреби. Спільнота подала запит на відведення ділянки під мечеть, але жодної відповіді від міської влади не отримала. Тут Хуссейн заходить до мінарету найславетнішої давньої мечеті, від якої тепер залишилися самі руїни, і, простягає руки в тихій молитві.